

Prázdninová úvaha o našem vztahu k Boží přírodě

Bratři a sestry, život se dnes tak zkomplikoval, že mnozí z nás nemají čas zvednout hlavu k modré obloze nebo chválit Boha za to, že ještě můžeme jít tím tichým, líbezným a přátelským krajem svého dětství, kde na svazích kvete voňavá mateřídouška a kde třepotavý skřivan nás okouzlí trylkem své písně, jasným jako studánka pramenité vody. Ale abychom tohle mohli slyšet, abys to mohl zahlédnout, musíš jít sám, mlčet, modlit se a naslouchat. Jít se srdcem otevřeným, s pozornými očima a ztajeným dechem. Krása, prostota a klid, to nejcennější bohatství se ti nabízí. Ber si je střídmě a pozorně jako vzácný dar na celý život, jako pramen čiré vody, ze kterého ses mohl šťastně napít.

Tak putujeme krajem naší domoviny, aby nám bylo lehce a volně. Vy starší si vzpomeňte, jak ten svět vašeho mládí byl klidnější, prostší, ale šťastnější, jak byl plný zázraků a poezie, Božího požehnání, za které se o suchých dnech modlila procesí vašich otců a matek. Ten kraj, to je tlukoucí matčino srdce a moudrá slova otcových úst. Náš krok tiše a lehce našlapuje do hebkých trsů trav. Stráň ho vítá vysoko zdviženým stvolem divizny a v potůčku víly rozproudily třpytivé perly průzračné a chladivé.

Proto lidé dnes tak často unikají z měst do přírody. Přeplněné silnice a výpadovky o víkendech, zničená příroda od turistů. Za tím vším můžeme vyčíst touhu lidského srdce po spáse a osvobození z této doby. Aspoň na chvíli odejít, projít se lesem a slyšet jak zpívá. Očarován a omámen nasloucháš. Vracíš se tam, kde ses narodil, ke kolébce svého dětství i ke hrobu svých rodičů. Krok za krokem, tiše a pozorně, abys uslyšel šepot vánku, jdeš tím milovaným krajem. Cestou lemovanou kosatci, po zemi s hebkou trávou a úvozem ztichlým mezi poli a lukami. Jdeš a postojíš v udivení jako bezstarostný tulák, kterému stačí ke štěstí doušek čistého vzduchu, jako děvčeti vlastní mládí. Nikdy se nenasytíš té prosté a silné krásy, i když ji nabíráš plnými hrstmi do náruče, do očí i do srdce.

Jak chudí jsou ti, kteří tyto věci už dnes nevidí a neslyší. A přece, ten kraj Božích zázraků a poezie lidského srdce žije i dnes a dál si zpívá tiše a konejšivě. A my se můžeme zase vrátit ke kořenům, ze kterých jsme vyrostli, ke křesťanským kořenům. I z minulosti a historie se máme učit a poučit. A tak si z ní přinesme do současnosti úctu a lásku k Bohu a člověku, k hodnotám duchovním, i když neviditelným. Pro mnohé z nás to znamená vrátit se do krajiny svého mládí, pro vzpomínky, útěchu i klidné zadumání. Číst v ní, jako v rozevřené matčině dlani, plné vrásek a hlubokých rýh.

Možná je zrovna ráno a zdá se ti, jako by ses znovu probudil. Do jakéhosi nového, šťastnějšího života. Otevíráš oči, jako by ses probouzel z dlouhého spánku. A vidíš to, čeho sis nikdy nevšiml: čerstvou rosou i bělostné korálky kopretin, chomáčky pampelišek i ztichlé stíny lesa. A ty stojíš uprostřed toho zázračného rozbřesku a nestačíš se dívat a obdivovat...

Ještě připojuji duchovní úvahu Matky Terezy:

Poselství Matky Terezy

Nejkrásnější den? Dnes.
Největší překážka? Strach.
Nejlehčí věc? Mýlit se.
Největší chyba? Vzdát se.
Kořen veškerého zla? Sobectví.
Nejlepší rozptýlení? Práce.
Největší neúspěch? Ztráta odvahy.
Nejlepší odborníci? Děti.
Nezákladnější potřeba? Komunikace.
Nejhlubší radost? Být užitečný druhým.
Největší tajemství? Smrt.
Nejhorší vlastnost? Zlá nálada.
Nejnebezpečnější člověk? Lhář.
Nejhorší pocit? Hněv.

Nejkrásnější dar? Odpuštění.
Nejdůležitější instituce? Rodina.
Nejlepší cesta? Ta, která je správná.
Nejpříjemnější zážitek? Vnitřní pokoj.
Nejlídnější přijetí? S úsměvem.
Nejlepší lék, Optimismus.
Největší uspokojení? Splněná povinnost.
Nejspolehlivější zdroj síly? Víra.
Nejkrásnější věc na světě? Láska.